

Για τις δοκιμασίες της ζωής.

π. Ευέλθων Χαραλάμπους.

Πειρασμοί.

Ο μεγάλος καθηγητής της ασκητικής ζωής άγιος Ισαάκ ο Σύρος, βαθύς γνωστής του θελήματος του Θεού και έμπειρος πρακτικός διδάσκαλος της ορθόδοξης Θεολογίας, διατύπωσε τούτο το απαύγασμα της προσωπικής του εμπειρίας: «Οι δοκιμασίες είναι η τιμή που δέχεται η ψυχή παρά της μεγαλειότητας του Θεού».

Στο βίο του αγίου Αμβροσίου, Επισκόπου Μεδιολάνων, αναφέρεται τούτο το περιστατικό:

Κάποτε, όταν ο άγιος βρισκόταν σε ποιμαντική περιοδεία στην επαρχία του, φιλοξενήθηκε με τη συνοδεία του στο αρχοντικό κάποιου επιφανούς χριστιανού. Συζητώντας μαζί του, ο άγιος πληροφορήθηκε από τον ίδιο ότι όλα γύρω από τη ζωή του κυλούσαν θαυμάσια, οι δουλειές του πήγαιναν υπέροχα, η υγεία όλων των μελών της οικογένειας του ποτέ δεν δοκιμάστηκε, ποτέ δεν αντιμετώπισε θλίψεις, δυσκολίες και προβλήματα. Τότε ο άγιος, απευθυνόμενος στη συνοδεία του, είπε: «Πάμε να φύγουμε

απ' εδώ αμέσως. Αυτό το σπίτι δεν το επισκέφτηκε ποτέ ο Θεός». Πραγματικά, μόλις ο άγιος αναχώρησε, το σπίτι εκείνο το κατάπιε η γη.

Το αδιάψευστο στόμα του Κυρίου μας προειδοποίησε ότι στον κόσμο αυτό θα έχουμε θλίψεις, πειρασμούς και δοκιμασίες. «Εν τω κόσμω θλίψιν έξετε». Κι ακόμη μας κάλεσε, προκειμένου να τον ακολουθήσουμε, να σηκώσουμε σταυρό. «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι».

Επισημαίνοντας τα πιο πάνω θέλω να πω ότι ο πόνος, οι θλίψεις και τα βάσανα, όσο και να μας είναι ανεπιθύμητα, είναι σύμφυτα στη ζωή κάθε χριστιανού και αποτελούν σταθερό συνοδοιπόρο σε κάθε μας βήμα. Από τότε που στη ζωή μας εισήλθε η αμαρτία, σαν παρεπόμενο αυτής εισήλθαν και όλα τα ανεπιθύμητα, με αποκορύφωμα το θάνατο. Γι' αυτό και θάταν εντελώς εξωπραγματικό να ζητάμε να μην τύχουν στη δική μας ζωή κάτι τέτοια γεγονότα. Αντίθετα, σοφότερο θα ήταν να ζητάμε από το Θεό τη δύναμη να αντέχουμε και να ξεπερνούμε τα γεγονότα αυτά.

Οι θλίψεις, οι δοκιμασίες και τα βάσανα είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Θεός για να ωριμάσει ο άνθρωπος. Όλα τα οδυνηρά που επιτρέπει στη ζωή μας ο Θεός είναι φάρμακα που θεραπεύουν την ασθενούσα φύση του ανθρώπου. Το καμίνι του πόνου, των δοκιμασιών και των θλίψεων είναι το εργαστήριο όπου ο Θεός κατεργάζεται την τελειοποίηση του χριστιανού. Αν το ψωμί που μπαίνει στο φούρνο είχε φωνή, θα διαμαρτυρόταν και θα έλεγε πως δεν αντέχει τη φωτιά του φούρνου. Όμως αυτό το ψήσιμο είναι που κάμνει το ψωμί κατάλληλο για βρώση. Αν δεν έμπαινε στο φούρνο θα γέμιζε σκουλήκια, θα ήταν άχρηστο. Τα φρούτα πάνω στα δέντρα, που τα ψήνει ο καλοκαιρινός ήλιος, αν είχαν στόμα θα διαμαρτύρονταν και θα έλεγαν πως δεν αντέχουν άλλο τις καφτερές ακτίνες του ήλιου. Με την ακτινοβολία, όμως, που δέχονται από τον ήλιο ωριμάζουν, αποκτούν άρωμα, χρώμα, γεύση και ουσία. Διαφορετικά θα ήταν άγευστα, ανούσια και άχρηστα.

Κατά τρόπο ανάλογο, στο καμίνι του πόνου ο άνθρωπος αποκτά ωριμότητα, ουσία, περιεχόμενο. Καθαίρεται από πάθη, ταπεινώνεται, μαθαίνει να συμπάσχει, αποκτά γνησιότητα και αυθεντικότητα. Όπως ακρι-

βώς συμβαίνει με το χρυσάφι. Μετά που θα δοκιμαστεί και καθαρθεί στο χωνευτήριο, τότε αποβαίνει το πιο πολύτιμο μέταλλο.

Όσο πληθαίνουν οι δοκιμασίες, όσο κτυπιέται η ψυχή στο αμόνι του πόνου, τόσο εύθετη γίνεται για τη Βασιλεία των ουρανών και με ευφρόσυνο δειλινό χαμόγελο αναμένει το ολόλαμπρο πρωινό της Αναστάσεως που ορθρίζει πίσω από κάθε σταυρό.

Μη ξεχνούμε ότι και η Παναγία μας στην επίγεια ζωή της δοκίμασε το πιο πικρό ποτήρι, όπως ακριβώς της το προφήτεψε ο δίκαιος Συμεών, όταν δέχτηκε στην αγκαλιά του τον τεσσαρακονθήμερο Χριστό. Προορώντας ο Προφήτης τη Σταύρωση του Υιού και Θεού της, προανήγγειλλε στην Παναγία ότι δίστομη ρομφαία θα ξεσχίσει τη μητρική της καρδιά. Αυτή τη δίστομη ρομφαία που δοκίμασε η Παναγία μας, επέτρεψε ο Θεός και πολλοί άλλοι άγιοί του να την δοκιμάσουν. Γιατί η ρομφαία και ο σταυρός, ο πόνος και η οδύνη, είναι τα δώρα του Θεού προς τους εκλεκτούς του.

Από το βιβλίο: «Πρωτοπρεσβύτερος π. Ευέλθων Χαραλάμπους. Ο χαρισματικός και αναστάσιμος καλός ποιμένας και Σαμαρείτης της Εκκλησίας του Χριστού». Εκδόσεις “Ορθόδοξος Κυψέλη”, Θεσσαλονίκη 2011, σ. 65.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>